

tam, kde ji koupil, nehledíc k tomu, že by bylo bývalo na žalovaném, aby byl naznačil hned před procesním soudem, kteréže místo by bylo mělo býti vzato za základ k vyšetření obecné ceny a jak by se ona byla na tom místě projevila, což však žalovaný neučinil. Jak v tomto směru, tak také co do autora obrazu vyslovuje žalovaný pouhé hypotézy, domněnky, s nimiž ovšem nelze se spokojiti při řešení sporu a rozhodování věci. Správně posoudily soudy a daly posouditi znalci také obraz jako takový podle toho, jak se objektivně posouditi dal, bez ohledu na možnosti ve sporu nedokázané nebo na domněnky žalovaného. Pro toto objektivní posouzení obrazu jako předmětu, pro který má býti určena obecná cena, možno vzíti v úvahu jenom to, co je objektivně přijatelné pro znalce, a tak oni skutečně také peněžní hodnotu, tedy cenu obrazu, posuzovali, při čemž nesejde na tom, že se v ocenění rozcházel. Okolnost, že snad podle domněni žalovaného mohl přijíti v úvahu jako autor obrazu určitý autor, nemohla zde býti rozhodující. Vždyť žalovaný sám, snaže se vyvrátiti námitky žalobcovy, že byl uveden v omyl anebo že byl v omylu, se ohrazoval a trval na tom, že onen obraz ani za obraz Velasquesův neoznačoval ani jako takový neprodával, nýbrž připojil jenom atesty, jež uváděly onoho mistra za původce obrazu. Ony posudky, jež byly opatřeny soukromou cestou, nelze ovšem vzíti za základ oceňování obrazu, což žalovaný sám nepřímou uznává. Neměl by pravdu, kdyby snad chtěl budovati v dovolání na tom, že žalobce měl dokázati, že obraz od jmenovaného malíře nepochází. Sám správně uvedl, že podati důkaz o určité právní skutečnosti náleží tomu, kdo ji tvrdí a nikoli tomu, kdo popírá (qui affirmat, non qui negat). To však neplatí jenom o žalobci, jak se snad dovolatel mylně domnívá, nýbrž o obou stranách; také žalovaný musí podati důkaz o právní skutečnosti, na které buduje svou obranu. Jestliže snad měl za to, že obraz má větší obecnou cenu proto, že jde o obraz jmenovaného mistra, bylo na něm, aby tuto skutečnost dokázal, a nemůže průvodní břemeno přesunouti na žalobce, aby dokazoval, od kterého že umělce obraz nepochází nebo pocházeti nemůže. Žalovaný nejen, že nějaký průvodní návrh v tomto směru neučinil, nýbrž vážně ani netvrdil, že o zmíněného původce skutečně jde; sám uvedl, že původně považoval obraz za výtvar jiného, určitého původce, ovšem později k dolíčení své dobré víry a k vyloučení obmyslnosti trval na tom, že osobně je přesvědčen o tom, že ony atesty o původci, jež dal žalobci, jsou správné. Toto jeho osobní přesvědčení nemůže však býti základem určení obecné ceny obrazu a nelze požadovati a ukládati žalobci, aby správnost onoho přesvědčení žalovaného vyvracel.

Čís. 17456.

Lze se domáhati obnovy z důvodu podle § 530 č. 7 c. ř. s., dozvěděla-li se strana teprve po vydání rozsudku o jménu a adrese svědka, o jehož existenci sice věděla již za sporu, jehož však nemohla vypátrati, ježto šlo o osobu neznámou a jednání sporných stran jen náhodou přítomnou.

Nesejde na tom, že se strana o svědkovi v původním sporu nezmínila a nenabídla důkaz jeho výpovědí, když by ani ve lhůtě, případně jí soudem udělené (§ 279 c. ř. s.), po něm nemohla pátrati, nýbrž mohla počítati jen s tím, že by ho mohla náhodou naléztí.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1939, R I 604/39.)

Rozsudkem prvního soudu ze dne 24. listopadu 1938 byla pravoplatně zamítnuta žaloba Marie S. proti Růženě O. na zaplacení 1.300 K, ježto žalobkyně neprokázala, že jí žalovaná dluhuje zažalovanou částku. Ve sporu o obnovu přednesla žalobkyně Marie S., že při hovoru dne 18. února 1936 mezi ní a žalovanou byl přítomen náhodný zákazník žalované, uhlířský dělník, jehož však neznala ani co do jména, ani co do bydliště, který může potvrditi, že tehdy žalovaná strana dluhovala žalobkyni kromě částky 1.300 K ze zápůjčky ještě 560 K za zboží, a že žalovaná tehdy zaplatila žalobkyni 560 K za zboží, kdežto ohledně zbytku zápůjčky žádala žalobkyni, aby jí poshověla. Na to příjem částky 560 K za zboží žalobkyně také potvrdila do knížky se zelenými deskami dole pod textem. Poněvadž tato výpověď uhlířského dělníka, jehož jméno a adresu zjistila žalobkyně teprve dne 9. ledna 1939 při náhodném setkání, mohla by míti ve spojení s ostatní výpovědí rozhodující vliv na rozhodnutí sporu dřívějšího ve směru příznivém pro žalobkyni a poněvadž v dřívějším sporu žalobkyně tohoto svědka použití nemohla, třebas by o něm měla vědomost, právě proto, že neznala jeho jméno a adresu, domáhá se žalující podle § 530 č. 7 c. ř. s. obnovy řízení. První soud zamítl žalobu. Odvolací soud, vyhradiv pravomoc, uložil prvnímu soudu nové jednání z těchto důvodů: Prvý soud zamítl žalobu proto, že v daném případě, měla-li žalující vědomost o svědeckém důkazu, při čemž jméno a adresu svědka doposud neznala, bylo její povinností, aby důkaz tímto svědkem nabídla a žádala o povolení lhůtu ve smyslu § 279 c. ř. s., po případě zároveň i o přerušeni řízení ve smyslu § 167 c. ř. s. a, že teprve v případě, že by tento důkaz ve smyslu § 279 odst. 2 c. ř. s. byl z jednání vyloučen, zůstal by jí zachován důvod obnovy, nikoliv ovšem ve smyslu § 530 č. 7, nýbrž ve smyslu § 531 c. ř. s. Ježto žalující strana se tak nezachovala, nemůže se vůbec domáhati obnovy podle § 530 č. 7 c. ř. s. S tímto názorem nelze souhlasiti. Žaloba jest opřena o důvod § 530 č. 7 c. ř. s. Soud první stolice spatřuje zavinění žalující strany v tom, že se nezachovala ve smyslu předpisu § 279 c. ř. s., případně § 167 c. ř. s. Co se prvního týče, přehlíží první soud, že citované zákonné ustanovení neukládá nijakou povinnost straně, k provedení jejíhož důkazu vadí nějaká překážka, nýbrž, že stanoví pouze pravidlo pro postup soudu v takovém případě. Protože také lhůta, o níž toto ustanovení speciální jedná, nemá povahu lhůty, jež má straně důkaz vedoucí umožniti jeho provedení, nýbrž lhůty, jež má obmeziti jeho provedení časově, sledujíc účel rychlého provedení sporu. Bylo by proto protismyslné nutiti stranu důkaz vedoucí k žádosti o udělení takové lhůty, když její stanovení směřuje proti této straně. Leč i kdyby bylo lze vycházeti z toho, že strana, která má důkaz, jehož provedení

vadí překážky určitého trvání, má povinnost důkaz ten nabídnouti a žádati za udělení lhůty k jeho provedení, nebylo by použití § 279 (335) c. ř. s. na místě, neboť předpokladem jeho použití v každém případě je, že strana může nabídnouti určitý důkaz. Důkaz svědecký jest důkaz osobní, z čehož plyne, že lze vésti toliko důkaz svědectvím určité osoby, nikoliv osoby blíže neurčené, tedy zejména osoby, již strana ani podle jména nemůže označiti. Pokud strana osobu, jejímž svědectvím chce vésti důkaz, nepojmenuje, nelze mluvit o tom, že nabídla svědecký důkaz, pročež není možno o takovém bezobsažném návrhu, který ve skutečnosti není nabídnutím důkazu, vydávati nějaká usnesení, ať již průvodní, či jiná. Proto i z tohoto hlediska jest mylný názor prvního soudu, který opírá se zřejmě o rozhodnutí Sb. n. s. č. 351, jehož skutkový základ však byl jiný. Pokud pak první soud poukazuje na předpis § 167 c. ř. s., činí tak zcela nepřipadně, neboť předpis ten stanoví pouze, že předchozích ustanovení §§ 163 až 166 c. ř. s. jest užití, když podle jiných předpisů c. ř. s. má nastati přerušeni z jiných důvodů, nezakládá však předpis ten sám takového důvodu, a o jiné zákonné ustanovení, jež má citovaný předpis na mysli, nebylo by lze také návrh na přerušeni opřít, ježto takového ustanovení není.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Doslov § 530 č. 7 c. ř. s. »nebo nalezne důkazy nebo nabude teprve možnost jich použití« zní zcela všeobecně a nelze uvedený předpis zákona omezovati jen na důkazy listinné. Žalobkyně byla by mohla v původním sporu nabídnouti důkaz jen svědkem přesně označeným, což plyne z § 277 první odstavec c. ř. s., podle něhož jest v průvodním usnesení přesně označiti průvodní prostředky. Rozhodnutí, uveřejněné pod č. 351 Sb. n. s., má jiný skutkový základ. Šloť v něm o svědka, jehož žalobce znal jako dělníka žalovaného. Mohl jej proto lehko vypátrati. V souzené věci však jde o neznámého náhodného zákazníka žalované, takže žalobkyně ani nemohla po něm pátrati a nemohla počítati s tím, že by ho mohla najíti v nějaké lhůtě, kterou by jí soud snad udělil, když mohla počítati nejvýše jenom na náhodu. Za těch okolností nelze jí v zásadě odepřít právo na obnovu řízení jenom proto, že se o onom svědkovi v původním sporu nezmínila, nebo že nenabídla důkaz jeho výslechem, k němuž podle tehdejšího stavu věci ani nemohlo dojíti.

Čís. 17457.

Vymáhající strana musí v exekuční žádosti tvrditi a veřejnou listinou podle § 9 ex. ř. prokázati totožnost povinného s dlužníkem uvedeným v exekučním titulu, byla-li později dlužníkovu povolena změna jména.